

La tarda de Nadal (3)

Si un viatger pagà/descoueixedor del nostre calendari i dels nostres costums, desembarqués a Barcelona la diada de Nadal, entre les dues i les quatre de la tarda, creuria segurament que la ciutat viu una hora difícil, acoquinada per una amenaça greu o per una realitat tràgica. Els carrers i places són nets de transeunts i només circula algun que altre vehicle la majoria tramvies, ocupats per gents d'un aspecte moix com els poes viatgers que semblen transitjar de mala gamma empesos per un deure perillori.

Un silenci de vaga general, de revolta en incubació o de flagell pestifer inunda la urbs. Les petjades d'un sol home leissat amb sabates, retruny per les voreres. Els balcons, terrats, tribunes i porteries són deserts, les botigues barrades, les grans ximenesies industrials sense fum i la quietud de tot us impressiona desagradablement al mateix que si les cases estessin deshabitades o tothom fos al llit o hi hagués algú de eos present en cada estalge.

Ah, amics meus, i això esdevintat el temps de senyar-se! Allà a les dues encara rutes de luxe i d'opulència, d'esplèndides dames i gentils infants, de trajos nous i abries de pells, d'automòbils ~~coches~~ omplenaven els passeigs i les vies aristocràtiques. De sobte s'han començat a desviar entre la multitud parades de família que trescaven de pressa carregats com formigues amb paquets i ampolles i desenguada, serventes hieràtiques amb devantal blanc que transportaven amb les dues mans planeres a l'alçada del pit a guisa de sacerdots egípcies, enormes caceroles. Un llenç si l'immaculada albura, com els que acostumen a cobrir piatosament la mnesa d'un cadàver amagava, a l'esguard dels curiosos, el confluit. L'experiència i la simetria de l'embalament feien sospitar el transport macabre d'una víctima sacrificada objecte d'una cremació racionable i litúrgica.

I els passejants/enfront d'aqueixes visions significatives s'han esvalit i els empedrats han restat nets i el mateix que si n'hagués passat l'escombra d'un fatalisme espoardidor.

Però nosaltres que no arriben de la Xina ni som pagans i que hem jugat a la rifa i hem "aflixat les bones festes" a una legió de servidors problemàtics/sabem que no és pesta ni enllàument ni temor de revolta ni molt menys vaga general et que manté la ciutat aclaparada i els ciutadans encanats.

- ciutadans
d'

- allison,
- transients

m

ha

- ide marginis
- & T&

L, TH

L, E&

1,

l que
T, era el

La tarda de:

- efectuada²

Es la formidable destrucció dels queviures nadalenes ~~permunitàda~~ a l'ensembs i autonòmicament: es l'atac familiar, improba, temerari, heròic, a les muntanyes de subsistències requisades en les quatre parts del món, és l'anihilament horripilant de tot el saquejat el dia avans. En els aparadors i prestatges de les confiteries i "colmados" ja sols resten engrunes i de les rengleres d'aviram de la Rambla de Catalunya i de les penjades en els garfis de les polleries i mercats, palla i plomes; les carniceries són netes, les places buides, les fruiteries exhaustides, les taules dels turronaires delmades...

Un milió d'aqueixos trituren alhora solemnitatem. Si aguditzéssim les oïdes destriaríem aqueixa remor sorda que fan les cuques de seda en devorar les fulles del morer. Dintre el clos de les parets la destrucció s'opera amb favor. Els murallars d'esquisideses que astoraven nostres ulls darrera les vitrines, l'immensitat de carn blanca i negra sacrificada, els remals d'idiots, les garlandes de caça, les terres de conserves i formatges, les jolietes císatelles de luxe, les incompliables pañeres de peix, les exteses de verdura i els sarrions de neules, tot va tornantse pasta. Tot va descendint pels estomacs, i desseguidà comença l'alquimia dels ventrils.

Penseu que també són un milió. Un milió de sacs estomacals botells, tivats i segregant sol·licitis/riuades d'humors corrosius, contraient-se i dilatant-se alhora, pendulejant en un mateix ritme. Com és possible que la verificació d'aqueixa solemnitat misteri col·lectiva, d'aqueixa opulenta i grandiosa criminaria fisiològica no trascedeixi al d'afora? Vulgues que no! l'esforç d'assimilar l'enorme ~~balanga~~ de matèria alimenticia fa sordejar l'aire/escampa un especial entollament interplanetari i una desolació d'estepa llunar. I els poes ciutadans que circulen/a les primeres hores de la tarda presenten l'enigmapanteigràfic, i procuren ésser respetuosos amb aqueix ventre infinit en plena lengüería i patjen sense fer zoroll, callats i comedits, el mateix que si hi fossin dintre.

PRUDÈNCI PERTRADA.